

Hüüdja Hääl

Märts 2019

Jumala Sõna kuukiri

Kellel kõrv on, see kuulgu, mida Vaim ütleb kogudustele: Võitjale ma annan süüa peidetud mannad ning annan talle valge kivikese ning kivikesele kirjutatud uue nime, mida ükski peale saaja ei tea. Ilm 2:17.

„Seepärast tuleb meil palju hoolsamini panna tähele seda, mida me oleme kuulnud, et meid kõrvale ei uhutaks” (Hb 2:1).

Kõrvale uhtumine toimub iseenesest. Tasub vaid jätta ennast voolu kanda. Teisisõnu: me ei pea ise midagi tegema, et olla kõrvale uhutud.

Siin räägitakse sellest, mida me oleme kuulnud. See on Jumala sõna, mida oleme kuulnud lapsepõlvest saadik kuni tänase päevani. Kuulnud ja lugenud. Seda on palju. Tohutult palju.

Sellest kõigest ei ole meil midagi kasu – vastupidi, see kord süüdistab ja mõistab meid hukka – kui me ei ole seda tähele pannud. Elujõe vool on tugev. See viib eemale Jumalast ja kõigest, mida oleme kuulnud. Me oleme kerged ja jääme hõlpsasti voolu uhtuda. See tähendab, et peame omama toetuspunkti, et vool ei viiks meid kaasa. See kinnituskohd on Jumala sõna, mida oleme kuulnud.

Usu sõna! Ela sõnast! Lase sellel, mida Jumal räägib sinule Piiblist, saada elu tugikohaks, et hoiduksid saamast vooluga kaasa uhutud. „Ole tähelepanelik selles, mida oled kuulnud, et sa ei saa kõrvale uhutud.”

FREDRIK WISLØFF

SISU

R. Schlaepfer. LÄKITUS	
PERGAMONI KOGUDUSELE.....3	
Fr. Mangs. RAHVAS	
ÄRKAMAS V.....7	
G. van Veelen. ET TUNDA	
JUMALAT.....14	
M. Vilponen. AZUSA.....185-192	
J. Scaldwell. KES ON NÄINUD	
MIND, ON NÄINUD ISA.....24	
Fr. Frangipane. JUMALA AU.....31	

Hüüdja Hää

Jumala sõna kuukiri.
Tellimisindeks 78 237
Nr. 3 (366) 2019.
Kolmekümnes aastakäik.
Toimetaja HEIKI PÖLDARU
tel 5545044
Toimetuse postiaadress:
Imavere, 72401, Järvamaa
MTÜ Hüüdja Hää
a/a EE732200221004116193

Süüdja Sääl

Parandage meelt, sest taevariik on lähedal.
Jeesus tuleb varsti.

MÄRTS

Nr 3 (366)

2019

Ilmutuse raamatu seitse kogudust

Läkitus Pergamoni kogudusele

Täna oleme Pergamonis. See on üks linn neist seitsmest, millele Jeesus kirjutas kirja Ilmutuse raamatu teises ja kolmandas peatükis. See on üks tähelepanuväärsetest väljakaevamiskohtadest esimeste kristlaste ajalt.

Pergamon paiknes kõrgel künkal, millelt avanes vaade ümbritsevatele tasandikele. Nüüd on see Rooma impeeriumi enim uuritud arheoloogilisi objekte. Selle varemed on võimsad ja muljetavaldavad.

Pergamonis oli suur teater. See oli antiikaja järsem ja hämmingut tekitab see veelgi.

Jeesus nimetab Pergamoni kohaks, kus on saatana aujärg. On arutletud palju, kas see viitab mõnele ebajumalale või impeeriumi kultusele.

Pergamoni pühäl mäel teeniti erinevaid jumalaid nagu naudingujumal Dionysos või tarkuse jumalanna Athena.

Istun Zeusi templi varemetel. Templis teeniti ka kahte keisrit. On välja pakutud, et saatana aujärg on midagi nendest objektidest. See muistne tempel näib kaugelt vaadatuna nagu aujärg. Oma algses hiilguses näis see tegelikkuses aujärjena, mis oli asetatud sellele mäerindele, otsekuu ootama hiiglaslikku jumalat.

Nüüd, kui olen ise siin viibinud, ei usu ma, et Jeesus viitas sellega mingile templile või usundile. Usun, et ta mõtles kogu seda paikkonda. See muljetavaldav linna kohal kõrguv mägi oli erinevate templite keskmes. Siin asusid kuningate paleed ja preestrid toimetasid ohviriitusi mitmetes templites. See koht oli paganlike usundite ja keisrikultuse kese.

Usun, et Jeesus mõtles saatana aujärjega kogu seda paika templikompleksi mäel. Siin on Trajanuse templi võimsad varemed. Siin pidi ohverdama suitsutusrohtu ja ütleva: „Keiser on isand!” Kristlastele see mõistagi ei olnud vastuvõetav. Nemad ütlesid: „Jeesus on Isand.”

See oli probleem, sest Rooma maavalitsejal oli õigus määrata selle eest surmanuhtlus. Tõenäoliselt just seetõttu ütleb Jeesus, et ta kannab kaheteralist mõõka. Keiser võis mõõgaga tappa kristlasi, kuid viimaks on mõõk Jeesusel.

Ja Pergamoni koguduse inglile kirjuta: Nõnda ütleb see, kelle käes on vahe kahete-

rane mõõk: Ma tean, kus sa elad - seal, kus on saatana troon. Ja sa pead kinni minu nimest ega ole salanud minu usku ka neil päevil, mil Antipas, mu tunnistaja, minu ustav, tapeti teie juures, seal, kus elab saatana.

Jeesus ütleb kogudusele: „Ma tean, et teie olukord on raske. Vähemalt üks koguduse liige on tapetud usu pärast.”

Siiski jätkab ta, et ka nende tegevuses esineb muutusi vajavat ja noomitavat. On oluline sellest kuulda, sest elu on karm ja kui me võitleme, kannatame, oleme usu pärast kaotanud töökoha või talunud teisi kibedaid tagajärgi, võime kergesti arvata, et meil on luba kas või natuke protesteerida: „Mul on olnud nii raske, seetõttu luban seda endale.”

Jeesus ütleb: „Ei. Märkan, mõistan ja näen seda keerukat olukorda, milles elad ja teenid, kuid see ei ole õigustus patule.”

Kuid mul on pisut sinu vastu: sinu juures on neid, kes peavad kinni Bileami õpetusest, kes õpetas Baalakit panema Iisraeli laste ette

püünispaela: sööma ebajumalate ohvreid ning hoorama.

Bileam oli valeprohvet Vanas testamendis. 4. Moosese peatükkides 22-25 õpetas ta rahvast astuma eksiõpetusse ja seksuaalpattudesse.

Jeesus ütleb: „Nõndasamuti on sinulgi nikolaiitide õpetusest kinnipidajaid.”

Nikolaos oli üks seitsmest diakonist, kes valiti Apostlite tegude kuuendas peatükis abistama Jeruusalemma kogudust. Nikolaiite väideti õpetavat, et arm tähendab seda, et pole vahet, kas teed kurja, Jumal annab ikka andeks. Nad uskusid, et mida rohkem pattu, seda rohkem armu meile ja au Jumalale. See viis seksuaalsesse ebamoraalsusse.

Kommentaatorid arvavad, et nii juhtuski. Templis korraldati pidusid jumalatele. Igal tsunftil oli oma kaitsepühak, kelle auks peeti templites pidusid, mis muutusid sageli orgiateks. Kui neid pidustusi ei külastanud, ei edenenud karjääris või kaotati töökoht.

Seetõttu otsivad paljud

kristlased vabandusi kompromissiks ja ebamoraalseks käitumiseks. Nad arutlevad: „Jumal soovib ju, et toidan oma peret.”

Probleem ei olnud selles, et kogudus oli Pergamonis, vaid selles, et Pergamon oli koguduses. Meie ühiskonnas on samasuguseid pingeid, mitte küll nii tugevalt nagu siis, ent siiski esineb survet alla anda nii põhiidentiteedis kui kesketes põhimõtetes ja usus.

Jeesus jätkab salmis 16.

Paranda siis meelt, muidu ma tulen varsti su juurde ning sõdin nende vastu oma suu mõõgaga. Kellel kõrv on, see kuulgu, mida Vaim ütleb kogudustele: Võitjale ma annan süüa peidetud mannat ning annan talle valge kivi-kese ning kivikesele kirjutatud uue nime, mida ükski peale saaja ei tea.

On tähelepanuväärne, et Jeesus ütleb andvat valge kivi. Millest siin räägitakse?

Me ei saa selles olla kindlad, kuid kirja saajatele oli selle tähendus selge. Tänapäeval ei tea me seda nii täpselt. Selliseid väikeseid valgeid kive leidub siin kõik-

jal. Kivi seostati Pergamoniga. Mitmed usuvad, et Jeesus viitas sellele, et kui esitati kutse õhtusele peole, saadeti valge kivi, millele oli kirjutatud kutsutava nimi.

Sellega oleks Jeesus nagu öelnud: „Te ei saa minna nendele paganlikele pidustustele, kuid teid kutsutakse kõige paremale peole.”

Jeesus ütleb, et te ei saa seda oma kultuuris, „kuid ma annan selle teile vaimulikult ja te pääsete taevariigi peole”. See on minu lemmikseletus.

Kuid on veel teine seletus. Pergamonis oli tavaks, et kohtupidamisel andis kohtunik süüdistatavale kas musta või valge kivi. Süüdistatav sirutas oma käe. Kohtunik asetas kivi tema käele. Must kivi tähendas süüdimõistmist, valge õigeksmõistmist.

See tähendab seda, et kuna me saame armu Jumala silmis, mõistetakse meid õigeks. Kuigi oleme patused, ei mõisteta Kristuses meid hukka. Kuigi oleme patused, mässajad ja süüdi, tuleb Jumal meie juurde Jeesuses, annab valge kivi ja ütleb: „Teid on puhastatud.”

Pean neid kahte tähendust ja teisi seletusi kihilisteks. Nendest moodustub pilt lootusest, mille Jeesus annab Pergamoni vaenatud kristlastele.

Kristuse kirjast Pergamoni kogudusele tõusetub kolm rakenduslikku küsimust.

Esiteks. Kas mõjutab mind rohkem kultuur või Kristus?

Pergamonis oli palju neid, kes kaldusid tegema kompromisse, sest seal oli tugev keisrikultus ja palju sekte, millega oli seotud ebajumalateenistus. Kultuurilised ja sotsiaalsed pinged on alati püüdnud mõjutada kristlasi. Ka meie peame otsustama, kas mind mõjutab rohkem kultuur või Kristus?

Teine rakenduslik küsimus, mis kirjast tõusetub, on järgnev: „Kas ma mõistan, et see, mida mõtlen, suunab minu käitumist?”

Sellel, mida mõtled, mida kuulad või milliseid kirjutisi loed, on tagajärg. Mõtted, mida sisendad, mõjutavad sinu käitumist. Jeesus ütles kogudusele: te sallite nikolaitide õpetusi ja see on viinud teid ebamoraalsusesse.

Vaevalt leidub ajaloos kultust, mis pole põhjustanud ebamoraalsust, sest halb õpetus ja mõtlemine viivad vale käitumiseni. Seetõttu peab endalt küsima: „Kas olen valvas selle suhtes, mis mõjutab minu mõtlemist?”

Kolmandaks järeldub sellest väide, et võimalus meelt parandada on Jumala and. Jeesus pakub kutset meeleparanduseks.

Meenuvad loosungite ”Parandage meelt. Lõpp saabub!” või „Tuld ja väävlit” plakatid.

Ometi on võimalus parandada meelt ja pöörduda Jumala poole õnnistusi.

Kutse meeleparandusele on kingitus. Jeesus pakub seda kutset sinule ja minule iga päev. Ilmselt on meil alati võimalus parandada meelt, muuta oma mõtlemist, pöörduda ja teha U-pöörde, tagasi negatiivsusest ja valest Jumala poole. Mõtle sellele.

RENÉ SCHLAEPFER

Rahvas ärkamas V

Viie tuhande kilomeetri kaugusel

Hotellituba oli sellise välimusega, nagu oleks seal korraldatud jõhker läbiotsimine. Kõik oli segamini: ajalehed, kirjad ja raamatud; riided, kingad ja riietumisvahendid. Ülemise kummutisahtli serva küljest rippus paar lipsu ja ühes toanurgas olid avatuna kaks pooleliolevat kohvrit, teine teisel toolil. Olin pakkimisega tegevuses. Ainult

reisivalmis kirjutusmasin mõjus liiga rahulikuna kinninõõbitud kohvris ukse lähedal. Olin tellinud koha rongile New Yorki kupeevagunis, mis pidi lahkuma paari tunni pärast La Salle Street raudteejaamast Chicagos. Autosõit hotellist raudteejaama pidi kestma peaaegu tunni. Mitmed ettearvamatud asjaolud olid kulutanud aega ja just nüüd oli seda lubamatult kasinalt alles. Mul oli kiire.

Rõõmustasin sellest, et olen

varsti taas reisil. Minu taga oli kuuenädalane koosolekusari Michigani rannikul paiknevas linnas. Suvi Chicanos oli olnud tavapäraselt kuum ja iga koosolek tähendas kahetunnist soome sauna telgikatuse all Berwyn ja Western Avenue ristmikul. Kui hotell ei oleks paiknenud ranniku lähedal, nii et ma poleks saanud veeta mõnda tunni järvevees, oleksin kindlasti võinud katkestada tuuri enneaegselt, sest pole sugugi kerge peaaegu igapäevaselt valmistuda jutlustamiseks suhteliselt võõras keeles.

Selline korraldus oli vastu pidanud tuleproovi, kuid kogu mu olemus janunes vaikuse, üksinduse ja sisemise keskendumise järgi. Suve lõpust oli veel tükike alles ja minu kavatsus oli veeta lähinädalad mingil rahulikul Atlandi lahe rannal, kus oleks võimalus teha soolavanne. Peale seda ootasin oma peret tasapisi saabuvat New Yorki, sest just sellel sügisel mõtlesime jätta Skandinaavia ja asuda elama Ameerikasse. Seetõttu oli loomulik, et olin suunatud ida poole, ootama omade saabumist. New York oli peaaegu

sada viiskümmend penikoorimat Rootsile lähemal kui Chicago. Ja kui pere hilineks, võiksin oodates pidada koosolekusarja kusagil Atlandi rannikulinnas. Kogu reis tundus nii loomulik ja enesestmõistetav, et mul oli vaevalt vaja küsida, kas see plaan on õige. Tuli üksnes kiirustada pakkimisega ja suunduda reisile.

Kuid kummardades ühe pooleldi pakitud reisikohvri kohale, kuulsin eneses häält: „Lõpetage see! Heida veidikeks diivanile puhkama ning ole tasa ja mõtle.”

„Mul pole aega. Rong läheb kahe tunni pärast ja ma ei ole veel reisivalmis. Ma pean pakkima.”

„Pole sugugi öeldud, et pead reisima täna. Püsi vaikselt ja mõtle.”

Silmapilguks imestasin, kas olin muutumas imelikuks. Oleksin kindlasti saanud seda häält vaigistada ja jätkata pakkimist, kui mind poleks samal ajal haaranud kirjeldamatu jõuetus, nii et ei saanud parimalgi viisil jätkata. Liikmed nagu puudusid.

Ma lihtsalt jäin puhkama.

Võtsin asendi, mis tavaliselt aitas pingeid maandada, ega jõudnud olla rohkem kui mõni minut vaikselt, kui sisemine hääl kõneles uuesti:

„Sa ei pea reisima täna. Ole siin vaikselt, puhka mõni päev ning mine siis Bellinghami.”

Bellingham paiknes Ühendriikide loodenurgas – nii kaugel New Yorkist, kui iganes võiks olla, kui ei soovita just sattuda Vaiksesse ookeani – sama kaugel reisi sihtpunktist nagu Kiruna on Kairost. Suve jooksul olin kaks korda saanud kutse jutlustajate koosolekule, mis pidi peetama Bellinghamis mõne nädala pärast, kuid mõlemal korral olin vastanud keeldudes. Seetõttu olin silmapilkselt valmis vastamas sellele mõtetejuhtimisele:

„Ma ei saa nii teha. Olen tellinud kupeevagunisse koha New Yorki rongi täna õhtuks. Mõni sõber kavatseb tulla jaama minuga hüvasti jätma ning mida nad mõtleavad, kui ma viimasel minutil oma plaani muudan.”

Sisemisel häälel oli vastus valmis:

„Rongipileti saad telefonitsi tagasi öelda, aga mis sõpradesse puutub, siis pole neil mingit kahju jaama minekust. Pealegi tunnevad nad sind üsna hästi ja on harjunud erinevate üllatustega.”

„Nii, kuid mina olen juba kaks korda keeldunud Washingtoni jutlustajate liidu kutsest, nii et ma ei saa sinna enam minna.”

„Saada telegramm, et tuled. Sind võetakse vastu küll.”

Minutid tormasid. Jõuetus oli väsitavalt rõhuv nii ihule kui hingele. Ma ei suutnud teha midagi muud, kui olla tasa. Tundsin ennast üsna kohutavalt.

Hetke pärast helises telefon. Helistati automaadist La Salle Street Stationi jaama lähedalt. Keegi ootavatest sõpradest oli traadi teises otsas: „Kui kavatsed jõuda rongile täna õhtul, pead kiirustama. Väljumiseni on veerand tundi.”

„Ei, ma ei reisi. Jään seekord siia. On parem, et tuled siia hotelli, siis saame rääkida. Tervita teisi.”

Nüüd toimus midagi kummalist. Samal sekundil, kui

tegin otsuse kuuletuda sise-
misele häälele, minu jõuetus
kadus, ning oleksin samahästi
suutnud nii pakkida kui
reisida. Enne ei oleks ma saa-
nud seda teha. Oli liiga hilja
ja ma pidin täitma korraldust.

Miks ma polnud varem saa-
nud seda selget käsku reisida
läänerrannikule, seda ma ei
tea. Võib-olla polnud ma
piisavalt vaikselt, et kuulda
vaimumaaailma hääli. Kõigiti
tundus see nii enesestmõiste-
tav ja mõistlik, et ma polnud
varem püüdnud küsida ega
kuulata. Järgisin üksnes ter-
vet mõistust. See on sageli
hea, kuid mitte alati piisav.

Peale selle ei anna Jumal
meile valmis reisikava pikaks
ajaks ette. Ta ilmutab seda
samm-sammult. Vahel võib
tekkida kohutavaid vastu-
olusid, inimeste nõudes lõp-
likke lubadusi aasta või kaks
ette. Eriti kui Püha Vaim
juhhib hoopis teisiti. Õnnitlen
neid ametikaalsasi, kes ei ole
pidanud olema ebakindlad,
kui on küsimuse all töökoha
valik, ja kes ei ole pidanud
kunagi kahetsema ühtegi
eksimust selles valdkonnas.
Kuid tunnen kaasa neile, kes
pole kunagi pidanud vaikselt

kuulama, et mõista Jumala
plaani. Ja kes ei tahaks tun-
nistada, et vahel on raske
eraldada Igavese sosistust
inimmõtete mitmesugusest
segamisest. Kõige rohkem
tunnen kaasa sellele, kes üle-
olevalt pilgates räägib halvus-
tavalt sellest imelisest, mille
nimeks on Püha Vaimu
juhtimine.

Kuidas siis läks?

Reisisin jutlustajate koos-
olekule. Teel sinna viibisin
päeva Portlandis (Oregon). Ka
see ei olnud mingi otsetee,
kuid keegi sõber, kes oli jut-
lustajaks selles misjonikogu-
duses, oli kutsunud mind
Portlandi juhatama ärkamis-
koosolekute sarja. Kogu sarja
ei saanud ta Bellinghami
koosolekute tõttu, kuid ta
võis saada vähemalt ühe
päeva, ja selle ta sai.

Oli rõõm jutlustada tema
kirikus pühapäeva õhtul. Elav
mõjutus kujunes kantsli ja
kirikupingi vahel ja tegelikult
ma unustasin, et ei rääkinud
emakeeles. Pühal Vaimul on
muide imeline võime kasu-
tada äärmuseni inimese tead-
misi ja andekust igal alal. Kus
inimese võimekus lõpeb, seal

ta täiendab puudused. Ta saab seda teha.

Õhk oli küllastunud palvest. Vaimu läheduse vaikne sahin oli kogetav koosolekul. Ja kui murelikke inimesi kutsuti minema väikesesse saali vestluseks ning eestpalveks, tõusis samal hetkel üks noor abielupaar alt ukse juurest ja suundus otsustava sammuga otseteed vestlusruumi poole. Mitmed teised järgnesid neile.

Noor abielupaar tõmbas tähelepanu oma otsustava tegevusega ja nende julges käitumises oli midagi meeldivat. Kui järelkoosolek oli pea-aegu läbi, tuli keegi vanema-ealine proua minu juurde vestlema. Ta oli elav kristlane ja olin mõni aasta varem kohanud teda juhuslikult kusagil mujal Ameerikas. Tema kaunis nägu säras sisemisest õnnest, kui ta ütles:

„Jumala juhtimine on imeiline. Viimasel ajal on Jumal eriliselt rääkinud minule sellest abielupaarist, kes esimesena tuli palveruumi sellel õhtul. Need on minu õepoeg koos abikaasaga. Mul on kodu Los Angelesis, kuid ma ei saa

nud hingerahu enne, kui otsustasin reisida Portlandi ja kui võimalik, olla neile vaimulikuks abiks.

Tulin siia eile ja siis mul polnud veel aimugi sellest, kuidas tegutseda, et võita neid Jumalale. Ma ei teadnud ka seda, et teie siin olete. Kuid avanud ajalehe, nägin teadet teie koosolekust, ning siis mõistsin, et Jumal oli kõike korraldanud.

Õnnestus saada nad tulema koosolekule täna õhtul ning võite aimata, kuidas ma rõõmustasin, kui nad tõusid sealt ukse juurest ning tulid vestlusruumi. Nüüd on nad põlvili siin, pingi juures, ja kiidavad Jumalat oma pääste eest. Jumal on neid mõlemaid kohanud.

Tõesti, see on imeiline Jumala juhtimine, kui mina olen poolteist nädalat varem saanud käsu reisida Bellinghami, ning suunduda sinna Portlandi kaudu. Umbes samal ajal pani Jumal vastutuse nende pöördumata abikaasade pääste eest ühe Los Angelesis oleva sõbra südamele. Teekond Portlandi ja Los Angelesi vahel on

umbes 2000 km. See palvetav naine ei saa rahu enne, kui suundub Portlandi, kuhu ta jõuab samal päeval kui mina. Just õigel ajal, et jõuda kutsuda mõlemad noored kaasa minema koosolekule, kuhu neil polnud plaanis minna. Sellel koosolekul loob Jumal Vaimu ja elu õhkkonna ja teeb neile abikaasadele võimalikuks teha otsustav samm astuda Jumala riiki. Seda sammu ei tee inimene millal tahes. Ei mina ega keegi teine ei suuda luua vaimulikku sündimisväge äratuskoosolekul, see on Püha Vaimu töö, kui ta töötab usalduslikult koos inimestega.

Mõtle, kui ma vastu hakates oleksin kinni hoidnud oma plaanist ja reisinud lääneranniku asemel New Yorki, oleksin ma saanud ilmselt paar nädalat puhkust Atlandi rannikul, kuid poleks kunagi näinud Issanda au ilmutavat sel viisil nagu nüüd. On vaid üks tee, millel on töötus, et saada kõndida eelnevalt ettevalmistatud tegudes – ja see on tema tahte tee. Kõik teised on eksiteed.

Ka Bellinghami jutlustajate koosolek oli mulle imeline

kogemus. Sageli valmistun ette põhjalikumalt siis, kui pean rääkima sõnakuulutajatele, mitte et nad oleksid enam väärt kui teised kuulajad, kuid tavaliselt on jutlustajate koosolekul käsitletavad teemad sellise kvaliteedinõudega, et eeldavad põhjalikku ettevalmistust.

Sel korral sain käsu minna ilma detailse ettevalmistuseta ning tunnistada ametivendadele seda, mida olin ise kogenud nii kaotustest, eksimustest kui ka Jumala imelisest aitavast väest. Sain olla lihtsalt inimesena inimeste hulgas ning kaaslasena ametivendade keskel.

Juba esimesest hetkest alates kogesime elavat osadust vendadega ja tundsim, et Jumal oli meie keskel. Sellest hoolimata oli raske teel püsida ja järgida saadud korraldusi.

Teisel päeval oli plaanis käsitleda teemat, mis oli sel ajal minu eriline teema: isiklik hingede võitmine. Siiski otsustasin, kuigi olin saanud selge käsu üksnes tunnistada, valmistada hingede võitmise saladusest midagi esitluse

taolist, mis sobiks jutlustajate koosolekule.

Kuid nii ettevalmistus kui ettekanne sujusid halvasti. Rääkinud kõige rohkem viis minutit, olin sunnitud lõpetama. Mul ei olnud midagi öelda. Oleksin võinud ettevalmistatu kuidagiviisi läbi käia, kuid sellest ei oleks saanud kuulutust – sellel korral, sest Jumalal oli koosoleku jaoks teine plaan, mille tõttu keeldus Püha Vaim andmast heakskiitu minu kõnele.

Tee ülesse oli suletud ja sõna oli surnud. Jätkasin hetkeks lausete kujundamist ja kuulsin sõnu lähtuvat oma huultelt, kuid sisemuses oli kindel tunne sellest, et need ei tabanud märki.

Selle kummalise tunde taga võib-olla ka teisi, mitte üksnes vaimulikke põhjuseid: võib-olla oli ruum liiga kuum, võib-olla oli valvur unustanud korralikult ruumi tuulutada; kindlasti tegid hapnikupuudus, soojus ja loomulik väsimus vennad vastuvõtuvõimetuks minu sõnumile. Katkestasin oma esituse ja ütlesin: „Nüüd avame hetkeks kõik aknad ja ukSED ning

samal ajal tõuseme, et laulda, sest siin on kindlasti liiga soe ja umbne. Vajame veidi rohkem õhku.”

Avasime kõik, mida avada sai, ja laul kõlas tuuletõmbuses, kuid endiselt oli sama sordiin koosoleku sisemise tooni peal. Ma lihtsalt ei jäänud jätkata ettevalmistatud esitust ja küsisin, kas keegi tahab juhtida palvet.

Mõne hetke valitses vaikus ja siis hakkas keegi vendadest palvetama südamlikult sooja ja vaoshoitud häälega. Kui ta oli palve lõpetanud, mõtlesin jätkata kõnet, kuid see ei sobinud ikka veel. Miski veelgi takistas mind.

Siis palvetas teine inimene, siis veel keegi ning kolmas ei jõudnud öelda rohkem kui mõne sõna, kui ta puhkes nutma ja hakkas lausete vahel nuuksuma. Tema palve muutus patutunnistuseks, mida ta pühas liigutuses esile nuuksus. Tal ei olnud tunnistada Jumalale mingeid suuri ega kohutavaid asju, kuid need oli mitmed sise-mised seigad, mis kurvastavad Püha Vaimu ja takistavad Jumala mõjutust ini-

mese kaudu. Need olid jutlustajate erilised patud, nn ametipatud, mis Püha Vaimu valguses olid näidatud nii kardetavatena, et mees ei suutnud neid kauem üksi kanda.

Tema patutunnistus äratas rohkem kui jutlus, see tabas kord korra järel. Kui ta lõpetas, jätkasid mitmed ametivennad. Sel korral ei tulnud mingit esitlust, kuid kahe tunni jooksul jätkasime pattude tunnistamist. Siis kummardasime palvesse Jumala armutrooni ette ja sinna me pidime jõudma.

Kogu päev möödus samas vaimus ja ma ei mäleta, et oleksin kunagi näinud nii palju jutlustajate pisaraid samaaegselt, kui sellel päeval. Jumal kõneles meile ning me

pidime üksnes kuulama. Olin südamest tänulik, et minu plaan ei olnud tõmmanud kriipsu Püha Vaimu plaanile. Tean, et olen seda teinud mitu korda, mis tõttu olen tänulik iga olukorra eest, kus Jumal sekkub asjadesse püha otsustavusega ja teostab oma kavatsused.

Järgmisel hommikul sain rääkida isiklikust hingede võitmisest. Siis oli kuulutus mõjus ja me olime valmis minema selle ülesande juurde, mis Issandal oli igaühe jaoks. Sel päeval rohkem kui üks meist läks uue varustusega teenima Jumalat ja võitma temale inimesi.

FRANK MANGS

Et tunda Jumalat

Ef 1:17: „... et meie Issanda Jeesuse Kristuse Jumal, kirikuse Isa, teile annaks tarkuse ja ilmutuse Vaimu tema äratundmisel.”

See on Pauluse palve koguduse jaoks, et Püha Vaimu ilmutus antakse selleks, et tunda Jumalat paremini.

Samuti on Jeesuse ülem-preesterlikus palves kirjutatud Jh 17:3: „Aga igavene elu on see, et nad tunneksid sind, ainsat tõelist Jumalat, ja Jeesust Kristust, kelle sina oled läkitanud.”

Selline on olemuslikult igavene elu. See ei ole roosa

pilv ega suurepärase hoone taevas, vaid Jumala tundmine. See on sõprusuhe ja partnerlussuhe, kus tuntakse teineteist. Kui Jeesus palub nii ja Paulus palvetab sedasama, siis järelikult on see võimalik.

Me peaksime avastama, kuidas tunda Jumalat. See on rohkem kui teave, mille sa leiad Piiblist. See on kogemuslik tajumine. See on kohutamine temaga, nii et kuulda kse teda ja see on ka armastuse lugu.

Olen tüdinud sellest, et meil on palju vaimulikke tõdesid ja ometi kogeme me nii vähe. Meil on mitmesuguseid dogmasid, mis praktikas ei tööta. Minu rõhuasetus on suunduda praktilisele tegevusele.

Mõned teist teavad, et olen teoloogia doktor ega ole lihtsalt keegi „udupea”. Ma tunnen õpetusi ja tean vaimuliku distsipliini määratlusi, siiski ma soovin, et see oleks tegelikkus.

Olen olnud koosolekul, kus kõneleja ütleb: „Issand Jeesus käib siin pingiridade vahel.”

Siis muutun ma uudishimu-

likuks, et näha mingit liikumist, mida tegelikult ei toimu, sest me ei ole toonud seda praktikasse. Me ütleme, et Jeesus liigub pingiridade vahel, aga tegelikult peame seda tegema meie.

See viib mind ühe kõige piinlikuma juhtumi juurde oma elus. Me oleme ülistuses, käed tõstetud, ja teenime Jumalat. Äkki sekkub Jumal mu tunnetesse. Paar rida minust taga pool on keegi noor naine, kes on pärit Taanist ja tulnud hiljuti meie kogudusse. Ja Jumal ütleb mulle: „Mine oma kohalt tema ritta ja pane oma käsi tema õlgade ümber.”

See tekitab protesti. „Ma ei saa ju midagi sellist teha. Ma peaksin minema ja segama kõiki neid inimesi, kes Sind teenivad ja siis veelkord tegema sama tagasi tulles. Mina ei saa panna ülistuse ajal kätt noore naise ümber. Ma olen ju jutlustaja. Mida inimesed selle peale arvavad?”

See kõik toimub väga kiiresti ja sa pead otsustama, kas kuuletuda. Minu jaoks on see umbes nagu tunne: kui

suren, siis suren. Siis ma lähen ridade vahelt läbi selle naise kõrvale ja panen käe tema õlgade ümber. Tema purskab nutma ja mina pöördun tagasi oma kohale.

Pärast koosolekut tuleb see naine minu juurde ja tahab mulle midagi öelda: „Olen siin maal võõras. Mul ei ole siin sõpru, aga ma tean, et Jumal kutsus mind siia. Ma tunnen ennast üksiku ja isoleerituna. Ma seisin ülistuse ajal ja hüüdsin Jumala poole, et kui keegi tuleks minu juurde ja paneks käe minu ümber. Ja kolm sekundit hiljem panid sa oma käe minu õlgade ümber.”

Jeesus tahab kõndida ridade vahel, aga probleem on meis, kas meie kuuletume temale. Vahel teeb Jeesus seda ka meist sõltumata, kuid meie võime lasta teda ridade vahel kõndida iga päev.

Healing Rooms'is me soovime, et inimesed kohtuvad Jumalaga. Kuidas see on võimalik? Tundub kummaline, kuid me saame panna seda juhtuma.

Alustan alati taolist teenimist prohvetliku sõnumiga. Tiimides, kus on kolm

inimest, sageli kõik prohveteerivad. Pärast seda on pooled inimesed pisarais, sest nad on selles kohtunud Jumalaga, kuna ta avaldab ennast meie kaudu.

Sellepärast on isiklik suhtlemine Jumalaga saanud minule oluliseks. See tähendab eelkõige seda, et ma kuulen tema häält.

Ma võin öelda Issandale: „Räägi mulle.” Ja siis ma ootan, aga ei kuule midagi. Samas saame olla ise vastus, sest Püha Vaim on meis. Püha Vaimu abil on meil võimalus tuua vastus esile seda usu kaudu vastu võttes.

Olen olnud pastor Assemblies of God liikumises alates aastast 1984. On olnud hetki, kui Jumal on sekkunud minu ellu. Mõnel korral aastas on seda juhtunud, kuid ma soovin, et see võiks toimuda sagedamini.

Kui mu naine suri, olin ma täiesti katki ja lootusetu. Ma hüüdsin Jumala poole ja mulle ei piisanud sellest, et ta aegajalt minuga rääkis.

Lootusetuses ma ütlesin: „Jumal, kui ma ei kuule su häält, ei suuda ma elada.”

Olin juba paljudele prohve-
teerinud. Teistele ei ole nii
raske sõna saada, kuid saada
sõnumit endale on raskem,
sest me oleme mõtlejad.
Lääne inimestena on meil
suur probleem: me mõtleme
liiga palju. Palume, et Jumal
aitaks meil teha õiget otsust
ja siis hakkame arutlema.

Selles pole midagi tegemist
ilmutusega. Ilmutus on
midagi intuiitiivset. See liht-
salt tuleb. See ei ole mõistuse-
pärane. Selles ei ole mingeid
argumenteerimisi, et me
teeme midagi selle pärast, et...

See on lihtsalt „tee nii”.
Mõnikord jaksab Jumal
taluda ka sinu küsimusi, kuid
sageli on küsimus sõnakuul-
mises, ja see viib su imedesse.

Me peame leidma tee tagasi
intuiitiivse elu juurde. See on
kohati ka veidi ohtlik. Meie
haridussüsteemis arendatakse
ainult ajutegevust. Mitte
kunagi ei arendata meie intui-
tiivset või vaimuandide tege-
vusvaldkonda.

See on ohtlik veel selles
mõttes, et ka antroposoofid
arendavad meie intuiitiivsust,
mis toimub deemonite abil.
Meie peaksime arendama

seda Pühas Vaimus.

Kui loed Apostlite tegude
raamatut, siis on näha, kuidas
inimesed tegutsevad ilmutuse
põhiselt. Kui Paulus oli esi-
mest korda Aasias, siis Vaim
ei lubanud tal seal rääkida.
Kuidas ta seda teadis? Selles
ei olnud midagi mõistuse-
pärast. See oli Issanda Vaim,
kes rääkis.

Siis püüdsid nad matkata
Bitüüniasse, aga Jeesuse
Vaim ei lubanud ka seal
rääkida. Kui nad tulid
Troasse, siis näeb Paulus
unes makedoonia meest, kes
ütleb: „Tule meie juurde
Makedooniasse ja aita meid!”

Nad tegid nii ja liikusid
edasi Vaimu juhtimisel. Me
peame samuti liikuma ilmu-
tuse põhiselt. See pole üksnes
misjonäridele või pastoritele,
vaid see puudutab meid kõiki,
sest Jumala Vaim juhib meid.

Liikudes näen ma sageli
Jumala lapsi olevat segadu-
ses, mis on tingitud nende
mõtlemisest. Noored tulevad
keskkoolist ja mõtlevad, mida
nad peaksid õppima ning neil
on paarkümmend valikuvõi-
malust.

Siis nad tulevad minu

juurde: „Kas sina võiksid meile seda öelda?” Nad oleksid juba aasta varem pidanud seda teadma, kuhu minna õppima.

See ei ole süüdistus. Olen kas ise teinud arvukalt rumalaid vigu, aga ma tean, et võime kuulda Jumala häält mis tahes hetkel. Selleks pole vaja kolme tundi palvetada või kümme päeva paastuda. See on nagu kuuma liini arendamine Jumalaga, kellega on võimalik saada ühendus milal iganes.

Paulus palvetab, et meil oleks ilmutuse Vaim, et tunda paremini Jumalat. See on nagu Facebook, millega on ühendus kohe siis, kui sisse logid.

Kuidas see algab? Enne kuuma liini alustamist on esmalt selline sõna nagu sõnakuulmine ja soov saada sõltuvaks või loobumine sõltumatusest, ning tema ajakava. Mitte see, mida mina tahan, vaid see, mida Jumal tahab.

Jumal ei kuuletu minule. Ma ei saa palvetada: „Issand anna minule see. Önnista mind sellega. Ma vajaksin just

praegu uut autot.” See ei ole enesekeskne, vaid see on Jumalakeskne. Ma soovin, et inimestel oleks selline kuum liin, sest see muudab meid.

Kuidas ma tegutsen kuuma liiniga? See on väga praktiline. Olen prohveteerinud paljudele inimestele. Kas on võimalik prohveteerida ka endale? Üksnes siis, kui me ei räägi enda tahte kohaselt. Oluline küsimus on selles, kas me räägime oma soovide järgi. Kas on võimalik astuda välja oma soovide ringist?

Ma ütlen Issandale: „Mida sa tahad minuga jagada?” Samas ei tohi mul olla teist, salajast agendat. Näiteks, kas ta räägiks mulle minu abi-kaasast. Minu küsimus peaks rajanema siirale hoiakule, nii et ta võib öelda kas jah, ei või oota; või öelda, et ma räägin sellest hiljem. Kui sa oled hüljanud kõik oma soovid, siis saad sellise kontakti avada.

See on põhjus, miks on meile antud ilmutuse Vaim. Tema ülesanne on ilmutada Jumala tahet. Mitte üksnes pühapäeval, vaid kogu aeg.

Psalm 139: 17: „*Ent kui kallid on mulle sinu mõtted,*

oh Jumal! Kui väga suur on nende arv! Kui ma hakkaksin neid ära lugema, oleks neid rohkem kui liiva.”

Kuidas Taavet teadis, et Jumalal on nii palju mõtteid? Sest ta oli seda kogenud. See psalm on lihtsalt kokkuvõte sellest.

Jumalal on palju mõtteid ja sa võid nendest mõtetest kinni haarata. Püha Vaim uurib Jumala südant.

1Kr 2:10: *„Aga meile on Jumal selle ilmutanud Vaimu kaudu, kuna Vaim uurib läbi kõik, ka Jumala sügavused.”*

Miks on Jumala Vaim meis? Selleks, et meid juhtida. Ta ei taha seda ainult siis teha, kui meie küsime juhatust.

Olen hakanud kasutama prohvetlikku andi enda jaoks. Mitte selleks, et saada Jumala heakskiitu oma soovidele, vaid et vastu võtta tema seisukohti.

Ma alustan seda nii: „See on sõna sinule, Gordon. Mu poeg, sa oled mulle armas. Ma olen alati sinuga. Sul on rahu millal iganes. Olen igal hetkel sinu juures. Kuhu sa lähed, tulen ma koos sinuga. Ole minu rahus ja ära kunagi

lahku sellest.”

See võib olla midagi taolist. Sa võid seda kogu aeg omada. Mida see kaasa toob? Identiteedi.

Kui ma hakkasin Jumalat kuulama, hakkas ta minule rääkima kummalisi asju. Ta päris ehmatas mind.

Minu õde, kes elab Austraalias, kutsus mind endale külla. Mulle see väga ei meeldinud. Olin kaotanud abi-kaasa ja õde hakkas mind mõjutama sellega, et ka ema tahab tulla ega saa 80sena üksi sõita.

Saatsin enne minekut õele meili: „Tahan Austraalias osaleda kõiges, mida seal võimalikult pakutakse: kontserdid, konverentsid, koosolekud, kodugrupid. Tahan õppida uusi asju.”

Ta ei vastanud mulle kohe. Jõudnud kohale, ütles ta mulle: „Gordon, meil on suvevaheaeg ja Austraalias ei toimu praegu midagi. Ei ole isegi koduosadusi ega muud taolist. Saad külastada kahel pühapäeval kogudust.”

Järgmisel päeval läksin loo-

dukesse jalutama ja rääkisin Issandale: „Miks ma olen tulnud selle pika tee Aust-raaliasse? Siin ei ole mitte midagi, mida koju kaasa võtta. Miks ma üldse siin olen?”

Ta vastas: „Miks sa pead alati endale midagi tõestama või minema koju uute kogemustega. Kellele sa püüad sellega muljet avaldada?”

Ma ei olnud selles päris veendunud.

„Mina elan oma Vaimu kaudu sinu sees. Vaatan läbi sinu silmade. Kui sulle meeldib see, mida sa vaatad ja kui sulle meeldib loodus, siis teed sa minu õnnelikuks.”

Ma olen liiga teoloogiline, et seda heaks kiita: „Sa ei vaja minu silmi, et olla ise õnnelik. Sa näed ise kõige väiksemaid ja kõige suuremaid loomi. Sa ei vaja mu silmi.”

Läksin koju masendunult ning järgmisel päeval tulin tagasi samasse parki. Ütlesin: „Issand, räägi mulle!”

Ta ütles: „Ma elan oma Vaimu läbi sinu südames. Ma vaatan sinu silmade kaudu ja kui sa naudid loodust, teed sa minu õnnelikuks.”

Ma hakkasin nutma. Esi-mest korda nautisin ma vaba aega ega tundnud ennast süüdi olevat. Ma sõin oma suurima jäätise ja öde oli teinud mulle põdraprae, mis polnud just odav.

Ta oli selle ostnud enne, kui olin jõudnud talle öelda, et mulle ei ole seda vaja. „See on liiga eksklusiivne ja kallis. Minu pärast ei pea ostma nii kallist toitu.” Kuid nüüd ma lihtsalt nautisin seda.

Ma käisin sukeldumas, vaatasin kalu ja lihtsalt rõõmustasin. Jumal oli minu tervendanud sellest, et pidin alati taotlema tulemusi. Elu ei ole üksnes tulemuste saavutamine. Ta õpetas mind tähistama elu.

Erinevus on selles, et kui ma olin pidevalt tegevuses, ei saavutanud ma kümmet prot-sentigi tänastest tulemustest.

Panin midagi oma mõtetest Facebooki ja kui tulin Hollandisse tagasi, siis üks mu sõber ütles pärast tervitamist: „Gordon, kas sa oled ikka veel Issandas? Kuidas vaatab Issand maailma läbi sinu silmade? Kuidas sina tähistad elu ja vaatled loo-

dust? Me peame tegema tööd Jumala riigis alates kella seitsmest hommikul kuni kella üheteistkümneni öösel. Sina lihtsalt vaata, kas sa oled ikka veel usus?”

Ma ütlesin: „Jah olen.”

Siis ta ütles: „Meie sõber David tuli Inglismaalt, kes ütleb: „Ühel päeval ma seisan Issanda trooni ees ja siis ma küsin endalt, kas ma evangeliseerisin piisavalt, kas olin piisavalt konverentsidel ja kas piisavalt inimesi sai päästetud?””

Ma vastasin: „Sa ei saa mind enam hulluks ajada. Ma olen olnud hull 55 aastat, aga enam ei ole.”

Jumal hakkas rääkima mulle täielikust armastusest. Ta ei rääkinud: „Tööta, tööta, tööta.” Ta rääkis: „Armastus, armastus, armastus. Tähista elu.”

Minu elu vili on inimesed, kes on tulnud usku. Nende arv on palju suurem kui minevikus, siis kui ma kogesin vajadust sooritustega tõestada ennast nii Jumalale kui teistele inimestele. Samas oli vilja vähem.

Nüüd toob see mulle

rõõmu, sest lähedus Jumalaga tervendab mind. Võin ausalt öelda, et minu identiteet on nüüd kogetud armastuses. Aga enne seda oli see osaliselt rajatud saavutustele.

Kes ma olen? Mul on kaks doktorikraadi. Ma vahel mainin seda, kuid sellel ei ole enam tähendust. Nüüd on küsimus selles, et olen armastatud.

See ei ole teooria, vaid põhi-
neb kogemusele. Selle kogemuse sain suhtlemise kaudu Jumalaga. Ma ei pea enam ütlema, et see on Jumala sõna sinule. See oli kuuma liini algusetapil.

Nüüd see on palju lihtsam ja ma juba tean, mida ta sellest arvab. Ma lõpetasin ka selliste palvete palumise: „Anna minule, aita mind!” See muutus suhtlemiseks laadis: „Mida sa sellest mõtled?”

Ma tahan jagada oma avastust. Muutus seisneb praktilises Jumala ligiolus. On vahe selles, kas see on teoreetiline ja õpetusele rajanev või praktiline ligiolu.

Jeesus ütles: „Kus kaks või kolm on minu nimel kokku

tulnud, olen mina nende keskel.”

Kui olete koos mõne sõbraga palvetamas, siis kas kogete Jumala ligiolu. Sageli mitte. Vähemalt minul oli see nii. Me palvetasime koos, kuid me ei kogenud Jumala ligiolu.

Võime rääkida küll teoreetilisest ligiolut, aga praktiline ligiolu avaldub selles, et me oleme muutunud või midagi on toimunud. Seal, kus on Jeesus, sünnib alati midagi. Kui midagi ei juhtu, ei ole Jumala ligiolu praktiline. Inimesed peavad saama lohutatud, tervendatud, või peaksid kogema midagi muud.

Olin ühel päeval Surinamis koosolekul. Pärast koosolekut on inimesed järjekorras ootamas, et saada prohvetlikku sõna. Seal on üks must mees, kellel ma hoian käest kinni ja prohveteerin talle. Siis ta võtab minu oma embusesse ja hollandlasel on raske seda taluda.

Mäletan esimesi kordi, kui ma seda lausa kartsin. Meie kultuur on jäine. Kui kallistamine tundub sulle ebameeldiv, siis püüad sa embusest kiiresti vabaneda.

Sel hetkel, kui see must mees kallistab mind, räägib Jumal minule: „Sina ei tohi olla esimene, kes lõpetab.” See tähendab, et ma ei lase oma käsi alla ega püüa seda kallistust katkestada. Ma teen seda seni, kuni tema lõpetab.

Juba 10 sekundit on möödunud, 20 sekundit, 30 sekundit, üks minut. Inimesed, kes ootavad järjekorras oma prohvetlikku sõnumit, muutuvad juba rahutuks ja hakkavad mulle viipama, et ka meie ootame siin.

Aga Issand ütles mulle, et sina ei tohi lõpetada. Möödub 2 minutit, 3 minutit – selg hakkab juba kangeks jääma – 4 minutit, 5 minutit. Muutub veidi ebameeldivaks. Siis täitub 6 minutit ja alles siis ta lõpetab.

Muidugi pidin jätkama kohe teiste inimestega, et neid teenida. Kui kõik lõppes, siis ma küsisin: „Issand, mida see tähendas?”

Jumal ütles, et sellel mehel pole olnud isa. „Kui sina teda hoidsid, olid sina talle isaks ja mina tervendasin ta südame.”

Küsisin: „Miks see nii kaua kestis?”

Issand ütles: „Et ta saaks nii palju vastu võtta, kui ta suudab kanda. Kui sa oleksid minuti varem lõpetanud, oleksid sa andnud talle vale signaali, et isa armastus on olemas, kuid see pole piisav. Ta ise andis märku siis, kui ta oli lõpuni täidetud. Ja siis sa võisid temast lahti lasta.”

Samas kogesin, et midagi minus muutus. Varem ei olnud midagi sellist minuga juhtunud. See on Isa armastuse määra, mis on minusse istutatud. Kui hakkad Jumalaga suhtlema, hakkad seda kogema. Siis hakkad ka ennast tundma armastatuna. See pole üksnes teoreetiline, vaid praktiline armastus. Võid olla armastuse allikaks teistele isegi nii, et sa ei pea sellest rääkima.

Tagasi Hollandisse jõudnud, rääkisin sellest teistele ja kaks nädalat hiljem, kui soovijad tulid Healing Rooms'i, siis teenisin ühte meest, kes tuli mind kallistama.

Teadsin, mis hakkab juhtuma ja mu meeskond oli täiesti vait. Nad palvetasid vaikselt keeltes ja mõistsid, et mingi ime on toimumas. Nii

on minu elus juhtunud veel mitu korda.

Mina pole olnud kunagi see, kes läheb kallistama, vaid inimesed ise tulid seda vastu võtma. Nii palju, kui sina oled ühenduses Isaga, oled sa tema moodi. Loodan, et mõistsid mind õigesti, et selles on isalik või emalik võidmine. Selles ilmneb üleloomulik vägi tervendada.

Seetõttu olen väga innustatud Jumalaga suhtlemisest. See muudab sind ja sinu teenistust. Nii saab sinust jumalik ema, kes saab edasi anda jumalikku armastust. Selleks pead olema ühendatud temaga.

Sama puudutab isalikku armastust. See on praktiline ja tervendab inimesi. Meie osaduskonnas peaks olema üleloomulik isadus ja üleloomulik emadus, omades sõnumit, mis tuleb otse Jumala troonilt. See on meie kutsumine, et kanname edasi Jumala armastuse ligiolu, mitte ainult sõnu. Selleks on oluline kuulata Jumalat.

GORDON van VEELLEN
Helsingis 30.09.2018

Kes on näinud mind, on näinud Isa

Johannese 14. peatükis on salm, millest on saanud minu misjoninägemuse alus. Selles peatükis õpetab Jeesus jüngeritele, et ta läheb neile aset valmistama ja Toomas küsib Jeesuselt: „*Issand, me ei tea, kuhu sa lähed, kuidas me siis võime teada teed?*” (s 5).

Jeesus vastab talle: „*Mina olen tee ja tõde ja elu. Ükski ei saa minna Isa juurde muidu kui minu kaudu*” (s 6).

Filippus ütleb salmis 8: „*Filippus aga ütles talle: „Issand, näita meile Isa, ja me jääme rahule!”*”

Salmis 9 ütleb Jeesus Filip-pusele: „*Nii kaua aega olen ma teie juures, ja sa ei ole mind veel ära tundnud, Filippus? Kes on näinud mind, see on näinud Isa. Kuidas sa siis ütled: Näita meile Isa!?*”

Olen selle teksti viimast osa „*Kes on näinud mind, see on näinud Isa*”, kandnud südames mitu aastat. Jeesus on Jumala ainusündinud Poeg, kes tuli viima meid koju, nii

et ka meist saavad kuninga pojad ja tütreid.

Võime võtta neid Jeesuse sõnu isiklikult. See on Isa südame soov, et inimesed meie kaudu näeksid Isa. Inimesed võivad näha Jumalat igaühes meis. Küsimus pole selles, mida me teeme, vaid inimesed kogevad tema armastuse ligiolu meis.

Tuleb aeg, kui inimesed ütlevad: „Sina oled üks neist Jumala lastest.” Nad tajuvad seda selle tõttu, et näevad Jumala armastust meie silmades ja kogevad meis halastust ning kaastunnet. Soovin olla kanaliks tema armastusele, nii et mina ise ei oleks takistuseks tema armastuse hoovamisele. Minu ebapuhtus ja orvulik mõtlemine on kõrvaldatud ning tema armastus saab voolata minu läbi.

Mõni aasta tagasi pidasin Saksamaal Isa südame nädalat. Seal oli üks mees, kes oli väga tüüpiline sakslane, eriti vaoshoitud. Kui ta eestpalvele

tuli, seisis ta sirgelt nagu lam-
bipost ja ütles: „Palvetage
palun minu eest.” Mitmel
korral ma palvetasin koos
temaga selle nädala jooksul, ja
midagi ei juhtunud.

Ta tuli veel ühe korra eest-
palvele nädala lõpupoole ja
ma palusin mõttes: „Isa, näita
mulle viisi, kuidas tema eest
palvetada ja mida talle öelda.”

Kuulsin Jumalat vastavat:
„Kui sa palvetad tema eest,
siis ära sule silmi, vaid vaata
palve ajal tema silmadesse.”

Nii ma tegin ja kui ma
vaatasin palvetades talle
silma, hakkas ta nutma ja
kukkus maha. Ma olen koos
temaga põrandal ja hoian teda
embuses. Ta nutab nagu
väike laps. Tasapisi hakkab ta
rahunema. Ma küsin temalt:
„Mis juhtus sinuga siis, kui
ma sinu eest palvetasin?”

Ta vastab: „Ma olen alati
teadnud, et Isa mind
armastab, kuid kui sa hak-
kasid palvetama ja ma
vaatasin sinu silmadesse, siis
nägin esimest korda Jumala
armastust.”

Selle peale hakkasin mina
nutma ja ütlesin: „Jaa, jaa!
Seda ma olen oodanud.”

Ei ole küsimus selles, kes
oleme meie, vaid kas oleme
Jumala kanaliks. Selle
olukorra kaudu kinnitas
Jumal mind, et ma tahan olla
kanaliks temale.

Ka Jeesus oli kanal. Jeesus
ütleb, et ta ei tea ise, mida
teha, vaid Isa teeb seda tema
kaudu. Isa annab talle sõnad,
mida rääkida.

Keegi mu üsna vastuoluline
sõber ütles kord jutluses:
„Jeesus ei teinud ühtegi
imet.” Ma mõtlesin: „Mida sa
ütlesid?” Ja siis ta selgitas:
„Jumal Isa tegi imesid Jee-
suse kaudu.”

Jeesus ütles, et tema ise ei
saa midagi teha. Jeesus
näitab meile, kuidas olla täie-
likult Jumala armastuse
kanal. Jeesus on eeskuju
selles, kuidas saame olla
Jumala pojad ja tütreid. Meie
võime samuti öelda, et me ei
saa teha midagi iseenesest.

Oleme kõik Jumala lapsed,
kellel on väga suur Isa, kes
suudab teha kõike. Sageli on
Jumal meie mõttemaailmas
väga väike. Vaadates oma elu
olukordadele, peame neid nii
keerulisteks ja arvame, et
neid on võimatu muuta.

Johannese 15. peatükis räägitakse, et Jeesus on viinapuu ja meie oleme oksad.

Jh 15:4,5: „*Jääge minusse, ja mina jään teisse. Nii nagu oks ei suuda kanda vilja omake, kui ta ei jää viinapuu külge, nõnda ka teie, kui te ei jää minu külge. Mina olen viinapuu, teie olete oksad. Kes jääb minusse ja mina temasse, see kannab palju vilja, sest minust lahus ei suuda te midagi teha.*”

Võime näha oma elu olukordi suurte mägedena, millest üle ei pääse. Oma jõuga ei saa mäge liigutada. Sa ei saa ise lahendada eluprobleeme oma jõuga. Kui püsime temas, siis kogu taeva väed on meie kasutada.

Salmid 9 ja 10: „*Nõnda nagu Isa on armastanud mind, olen minagi armastanud teid. Jääge minu armastusse! Kui teie peate minu käske, siis te jääte minu armastusse, nõnda nagu mina olen pidanud oma Isa käske ja jään tema armastusse.*”

„*Kui te jääte minusse ja minu sõnad jäävad teisse, siis paluge, mida te iganes tahate,*

ning see sünnib teile” (s 7).

Peame olema kinnitatud viinapuu külge. Selleks on oluline jääda Jeesusesse ja Issasse, jääda tema armastusse. Oma jõus tehtud asjad lähevad valesti.

Mis on sinu elu vili? Ise olen mõelnud mööda Euroopat reisis, mis on minu elu vili. Kas inimeste elud on muutunud? Ma ei küsi, mida ma olen saavutanud. Ma küsin: „Isa, kus on vili?”

Mõtlen viinapuule koos selle okstega. Sina oled üks nendest okstest. Mida teeb oks, et kanda vilja? Mitte midagi, oks ise ei pinguta selle pärast, et kanda vilja. Kui oks maha lõigata, siis sellest vilja ei tule. On oluline jääda kokkuliidetuks Jeesusega. Saame temalt oma jõu igal hetkel.

Jumal saadab meie ellu vahel inimesi, keda on raske armastada. Meie aga peame neid armastama, sest Jumal on nii käskinud. Siis me võime hambad ristis öelda, et me armastame teda.

Selleks et suuta armastada, pean ammutama jõudu eluallikast. Jumal ootab rohkem armastust. Mina vajan roh-

kem armu. Ma pean nägema inimest läbi Jeesuse silmade. Palun Jumalat: „Täida mind oma armastusega selle inimese suhtes.”

Me langeme sageli süü- ja häbitunde alla. Siis me karistame ennast ise, sest me ei suuda kõiki armastada, süüdistades ennast selle pärast.

Me ei pea ennast ise peksma, sest me ei suuda ise midagi teha. Peame olema sõltuvad Jumalast ja ammutama iga päev elu allikast. Mis tahes probleemidele leidub vastus, kui omandada jõudu eluallikast.

Elu ei ole lihtne, vaid valulik ja väljakutsetega, kuid ma usun, et elu väljakutsetele on lihtne vastus. See vastus on pidevalt vastu võtta elu Isa käest.

Matteuse 14. peatükis on minu lemmiklugu Peetrusest, kes on minu jaoks piiblikangelane. Ka mina olen teinud palju vigu ja selles Peetrus julgustab mind. Nimetatud peatükis on lugu sellest, kuidas Peetrus kõnnib vee peal keset tormi.

Mt 14:25-27: „*Ent nel-*

jandal öövahikorral tuli Jeesus nende juurde järve peal kõndides. Aga Jeesust järve peal kõndimas nähes ütlesid jüngrid kohkunult: „See on tont!” ja hakkasid hirmu pärast kisendama.

Aga Jeesus kõnetas neid sedamaid: „Olge julged, see olen mina, ärge kartke!” Peetrus vastas: „Issand, kui see oled sina, siis käsi mind tulla enda juurde vee peale!” Tema ütles: „Tule!” Ja Peetrus astus paadist välja ning kõndis vee peal ja tuli Jeesuse juurde.”

Jeesus, kes rääkis üksnes Isa sõnu, ütleb Peetrusele: „Tule.” Mulle meeldib see, et Peetrus astub paadist välja ja ütleb: „Ma tahan seda teha.” Peetruse olemus on julgustav ja inspireeriv.

Miks Peetrus ütleb, et kui see oled sina, siis käsi mind tulla enda juurde? Sellepärast et Peetrus tahab seda olukorda kontrollida ning ta on valmis väljuma paadist ja kõndima vee peal. Ülejäänud jüngrid paadis värisevad hirmust. Peetrus aga astub keset tormi mere peale. Jumal ütleb ka meile: „Tule.”

Salmis 29 on räägitud, milles Peetrus teeb vea: „*Aga tuult nähes lõi ta kartma ja hüüdis uppuma hakates: „Issand, päästa mind!”*”

„*Jeesus sirutas kohe oma käe, haaras temast kinni ning ütles talle: „Sa nõdrausuline, miks sa kahtlesid?”* Ja kui nad astusid paati, rauges tuul. Paadisolijad aga kummardasid teda ja ütlesid: „*Tõesti, sina oled Jumala Poeg!*””

Peetrus hakkas vaatama tormi ja kui ta nägi tuult ja laineid, hakkas ta mõtlema: „Mis ma ometi teen, ma ei suuda ju vee peal kõndida?” Siis haaras Jeesus Peetruse käest kinni ja ütles: „Sa nõdrausuline, miks sa kahtlesid?”

Peetruse probleem oli selles, et ta pööras pilgu ära Jeesuselt ja hakkas jälgima tormi. Peetrus ei jäänud viinapuusse. Ta lahutas ennast sellest armastusest. Ta vaatas olukordi ja need valutaskid tema. Siis hakkas Peetrus vajuma, kuid Jeesus haaras temast kinni.

Olen kuulnud usu kohta sellist õpetust, mis on veidi segane. Püüan teha selle või-

malikult lihtsaks. Kui ma püsin Jeesuses, siis ma suudan teha kõike. Tulen toime siis, kui hoian kinni Isa käest ja loodan tema peale igas tormis. Ma tean, et ta ei lase minust kunagi lahti. Siis omame elus kõike, mida me vajame. See on nii lihtne.

Oleme selle käsitlese teinud liiga keeruliseks. Jeesus ütleb, et minu ike on hea ka minu koorem on kerge. Ma olen väsinud palvetamast kristlike liidrite eest, kes on täiesti läbi põlenud, kuna nad on endast nii palju välja jaganud, et nende astja on tühi.

See on traagiline, sest midagi peab olema valesti. Kui me läbi põleme, pole see Jumala viga. Meie kas püüame olukordi lahendada oma jõuga, või oleme võtnud enda kanda koormaid, mida pole Jumal meile pannud.

Mõne viimase aasta jooksul on meie perekonna elus olnud mitmeid tragöödiaid. Minu vanemal tütrele oli traumeeriv abielulahutus. Tema abikaasa pettis teda ja jättis ta maha. Ma olin mõelnud, et nii ei tohi minu tütrele kunagi juhtuda. Mulle polnud see mõttesegi

tõusnud.

See on olnud meie perele südantlõhestav valu. Mu abikaasa on kahe viimase aasta jooksul nii palju nutnud. Ka mina tundsin ennast selles olukorras täiesti jõuetuna. Mu süda oli katki oma tütre ja lastelaste pärast. Tundus, nagu oleksin uppumas.

Ma poleks oma eluga selle kahe aasta jooksul toime tulnud, kui ma poleks kinni hoidnud Jumalast. Olen mitmeid kordi appi hüüdnud Isa poole: „See on liiga valus, ma ei suuda. Ma ei tea, mida teha. Sina, Isa, pead midagi tegema.”

Nendes kriisides võime kas põgeneda Jumala eest või ronida tema sülle. Kui oleme ülemääraselt muserdatud mõne olukorra pärast, siis on midagi valesti. Kui sul puudub rahu, siis on midagi puudu. Jeesus ütleb: „Oma rahu ma annan teile.” Kui oled rahu kaotanud, pole Jeesus seda ära võtnud.

Mul on palve, mis on saanud regulaarseks reisi suhtes. Minu esimene palve, kui pean osalema mingis teenistuses on: „Isa juhi mind

oma rahuga. Kui olen minevas vales suunas, siis võta oma rahu ära. Kui see on sinu plaan, siis olgu sinu rahu selle kinnituseks.”

Minu arvates on see väga otsekohene ja siiras palve. Ma tajun kohe, kui rahu hakkab kaduma. Samuti märkab mu abikaasa seda, kui see on kadunud. Kui Jeesus on koos meiega ja me soovime olla temas, siis on tema rahu meiega. Võime olla täiesti rahulikud keset möllavat tormi, nii et võime ka ise selle tõttu hämmastuda.

Üks minu tütreaga juhtunu raskendavatest asjaoludest on see, et tal on kaks last, kellest üks on 9aastane autistlik poeg. Abielulahutus süvendas veelgi selle lapse probleeme, kuna autistlikul lapsel peab olema kindel elukorraldus ja rutiin.

Kui autisti elu puruneb ootamatult kildudeks, siis üks osa selle lapse autistlikust käitumisest avaldub selles, et ta võtab paberi ja hakkab seda kägardama ja raputama. Sellise tegevuse nägemine purustab mu südame, kuna minu lapselaps on üheksa

aasta vanuses sellises stressis. Kui nii juhtub, siis ma kutsun teda: „Tule vanaisa juurde. Tule vanaisa sülle.”

Kui ma teda süles hoian, tuleb Isa rahu tema üle. Minu tütar Eliisabet on praegu Jumala peale pahane. Talle tundub, et Jumal on teda petnud. Jumal ei ole seda teinud, kuid ma mõistan tema mõtteviisi. Kui ta näeb, kuidas väike Säm tuleb minu sülle ning kuidas Jumala rahu teda valdab, siis ta ütleb: „Kui ma seda oma silmadega ei näeks, siis ma ei usuks seda.”

Seda selle tõttu, et minu tütar tundis mind enne muutuste toimumist minus. Siis ma ei olnud veel rahulik inimene. Ma olin väga stressis. Olin nagu härra Stress või härra Kontrollifriik, kes on üksnes eesmärgile orienteeritud.

Issand on mind palju muutnud. Juba see, et saan olla rahuallikas oma perele, on Jumala ime. Ma ei võta sellega au endale nagu oma saavutuste eest, kuna sellel ei ole midagi pistmist minuga. See on tunnistus sellest, et Jumal on teinud selle töö

minus.

Kuus aastat tagasi sain ajuhalvatuse ja kukkusin kokku. Olin nädal aega haiglas ja pidin pärast seda veel korduvalt haiglat külastama. Arstid ütlesid, et ma vajan puhkust. Ka pastor ütles, et aitab vaid täielik puhkus. Naine ütles sama, vajad täielikku puhkust.

Võtsin aasta vabaks oma teenimistööst. 2013. aastal ei teinud ma midagi. See oli üks parimaid aastaid mu elus. Ma ei teinud midagi terve aasta – see oli ime. Abikaasa Silvi muutus sellest vajadusest kuuldes murelikuks, kuna me oleme olnud abielus 40 aastat ja ta arvas, et ma ei saa hakkama ilma midagi tegemata, aga seda ei juhtunud.

Puhkuseaasta lõppedes hakkasin tundma ennast veidi süüdlasena, kuna ma lausa nautisin mitte millegi tegemist. Jumal näitas selle aasta jooksul mulle paljusid asju. Ta asetaski rahu minu südamesse. Me ei ole loodud selleks, et olla Jumala töölised. Meid on loodud, et olla tema väikesed lapsed, kes jäävad tema armastusse igas olukorras.

Jeesus ütleb igaühele: „Oma rahu ma annan sulle.” See juhtub siis, kui me jääme ühendusse temaga. Meie probleem on selles, et püüame iseseisvalt midagi ära teha. Sellest loobumine on teekond, see on protsess.

Ka minust ei saanud üle öö rahulikku meest. Jumal on teinud minus oma töö ja muutnud mu rahulikuks,

olles võtnud minult ära tulemustele suundumise. Ta on lubanud mul puhata ja asetanud minusse üleloomuliku rahu. Selles protsessis on küsimus eluviisi valikutest, kas jääda viinapuusse või püüda oma elu korraldada ise.

JEFF SCALDWELL

Jumala au ilmnemine

Francis Frangipane nägi nägemuses Jumala au ilmumist lõpuaegadel. Ta usub, et see saab ilmnema väga varsti. Kui Jumala au langeb, tõdeneb iga Piibli tõotus. Peaksime palvetama Mooses palvet mitu korda päevas: „Näita minule oma au, Issand!”

Francis oli sattunud vaimumaailma rünnaku alla, siis kui tuhanded nõiad ja võlurid paastusid, palvetasid ja needsid teda, kuid ta tuli sellest eluga välja. Ta jutustab sellest.

Elav Jumal ja Püha Vaim otsekui sunnivad meid otsima

kaitset Kõigekõrgema varju all. Minu vastu suunatud vaimne rünnak oli seotud juhtumiga, mis toimus pärast seda, kui ma olin välja andnud oma raamatu „Võitlusväljal”.

Keegi mees andis oma elu Jeesusele ja hakkas jagama teistele inimestele piibleid ning minu raamatut „Võitlusväljal”. Ütlesin talle, et ta ei pea tegema mulle sellist reklaami.

Keegi nõidusega seotud isik sai endale selle raamatu ja Piibli, kellel oli pikk meililist mõttekaaslasi – tuhandeid nõidasid ja võlureid –, kes

otsustasid selle vastu tegutseda. Jätkasin oma elu ilma seda teadmata.

Iga usklik on Püha Vaimuga pitseeritud. Võime elada ja tegutseda Jumala kaitse all. „*Ka kui ma kõnniksin pimedas orus, ei karda ma kurja, sest sina oled minuga.*” Minu tähelepanu keskpunktis on Issand, kuid ma kohtun saatanaga siis, kui Issand nii käsib.

Linna, kus me töötasime, asus elama keegi naine, kes oli olnud nende nõidade hulgas, kes tegelesid minu needmisega. Ta osales tugiprogrammis, mille abil otsisime temale turvalist kodu, kus ta võiks olla kaitstud oma mehe eest, kes püüdis teda tappa.

Keegi koguduse õdedest tõi selle naise laupäeva õhtul meie kogudusse. Sel õhtul jutlustasin ma sellest, et Jumal ei lase needust tulla õigete peale. Äkki see naine taipas, et ta on selles koguduses, kelle pastori peale nad olid püüdnud panna needust.

Hiljem osadusrühmas hakkasid deemonid tegutsema selle naise kaudu. Ta hakkas loopima inimesi õhku, kuna

ta oli tugev demoniseerunud naine.

Pärast koosolekut tuli minu juurde palvegrupi vanem, kes oli toonud selle naise koosolekule, ja kutsus mind enesega kaasa. Koosolekule oli ta tulnud väga korraliku välimusega, juuksed kenasti soengus, nüüd aga olid tema juuksed segamini ja silmad pööritasid.

Kui jõudsin osadusrühma ruumi, ütles mind kutsunud õde: „Francis on siin.” Seal samas võttis demoniseerunud naine kotist noa ning ründas mind sellega saatanlikus vihas.

Mu parem käsi oli sel ajal täiesti jõuetu, kuna mul oli küünarliigese kahjustus. Olin kandnud isegi kohvrit vasema käega.

Jumal armastab viimase hetke lahendusi. Minu käsi tervenenes seda tõstes. Ma ei oleks täna elus, kui Jumal ei oleks sekkunud. Haarasin enesekaitseks kinni naise randmest. Naine minestas ja viidi lõpuks koju.

Helistasin talle järgmisel päeval: „Ma võiksin lasta su arreteerida sinu mõrvakatse

pärast, kuid soovin, et sa teaksid, et Jeesus armastab sind. Ta juhatas sind siia, sest ta soovib sind päästa.”

Ta vastas: „Ma vihkan mehi. Mu isa kasutas mind ära, samuti minu pastor ja tänavaevangelist. Sinu Jumal on mees, ma vihkan neid, vihkan sind ja sinu Jumalat.”

Vastasin: „Ma võin saata sind vanglasse üsna pikaks ajaks. Mul on tunnistajad mõrvakatse kohta. Ma siiski ei kavatse seda teha. Soovin, et sa teaksid, et Jeesus Kristus annab sulle andeks.”

Äkki hakkas see naine nutma, esimest korda oma elus pärast lapsepõlve. Ta võttis Jeesuse vastu. Selle olukorra kaudu näitas Jumal minule, kuidas ta oli ehitanud minu vaimulikku tööd. Ta soovis, et oleksin Kõigekõrgema kaitse all ja ligiolus. Olen mõistagi vahepeal ka komistanud ja langenud.

Oma raamatus „Kõigekõrgema varju all” räägin ma vaimulikest põhimõtetest. See ei ole lihtsalt teooria ega usu küsimus. Jumal on teinud midagi minus, minule ja minu kaudu, nii et tema ligiolu

kaitseb meid.

Psalm 91 kaitseb sind kõikvõimalike vaenlase rünnakute eest elus. See on meie varjatud peidupaik. Kogu Psalmis 91 esinev kaitse on leitav selles peidupaigas. Peidupaik on koht, kus Püha Vaim ja minu vaim on koos. Mis vaimust on sündinud, on vaim. Püha Vaim ühineb minu vaimuga. Võib öelda, et tee kõige pühamasse toimub Jeesuse kaudu.

Olen märganud selles usklike passiivsust. Liiga paljud kristlased annavad ennast Jumalale altari ühe korra, aga me ei janune selle järgi, mida Jumalal on meile jätkuvalt anda. See on suurim takistus peidupaika jõudmisel. Me arvame, et oleme saanud juba piisavalt.

Tegelikult on saadaval palju rohkem. Kui sa vaid teaksid, mida Jumal ütleb sinule: „*Mida silm ei ole näinud ega kõrv kuulnud ja mis inimsüdamesse ei ole tõusnud - selle on Jumal valmistanud neile, kes teda armastavad.*”

See jätkub 1Kr 2:10: „*Aga meile on Jumal selle ilmutanud Vaimu kaudu, kuna*

Vaim uurib läbi kõik, ka Jumala sügavused.”

Jumala sügavused – see on Kõikvääelise piiratus. See on Vaimu sügavus, kes on meisse sünnist saadik asetatud, keda Jeesus kadeduseni himustab. Ta tahab tuua meid sellesse täiusesse, millesse peame kaevuma. Kui asume salajases paigas, on kõik Psalm 91 töötused meile jah ja aamen.

Alustan palvet sageli lihtsa lausega: „Püha Vaim, juhi mind Jeesuse ligiolusse. Juhata mind kohta, kus võin kuulda tema häält. Uuri mind, et mu südames ei oleks mingit suurelisust.”

Need on minu esimesed sammud Jumala tõelise ligiolu suunas. Jumala ohvrid tulevad murtud südamest. Vana inimene peab murduma. Ma mõtlen meie vana loomust, seda, mis püüdleb küll kaitset, kuid on olemuselt Jumala vaenlane.

Hakakem uurima oma sise-must. Püha Vaim võib rääkida meile, millised asjad peaksid muutuma. Kas olin karm oma naise vastu täna hommikul? Kas mõistsin oma tütre

vajadusi?

On olemas koht, peegel, mille kaudu Püha Vaim saab rääkida minule sellest, milles pean muutuma. Ta võib samuti mulle näidata, milles vajan tervenemist. Psalm 91 julgustab meid, et võime tuua kõik Jumala ette ning et ta tuleb ja tervendab meid.

Räägin sündmusest, kuidas 50 aastat tagasi sain osa Jumala kirkusest, mis on varsti langemas maa peale. Olime koos palveringis. Kogegin ootamatult Jumalat ja nägin oma vaimusilmas Jumala kirkust otsekui elav-hõbeda tilka alla langevat, mis puudutas mu pead ja valgus mööda kaela seljale. See kõrvaldas kogu aastatepikkuse mõju, mis oli kogunenud enne minu usku tulemist tehtud üleastumiste ja patu tagajärjel. See kõik otsekui valgus maha.

Ütlesin: „Issand, mis see on?”

Jumal vastas: „See on tilk elavat vett.”

Ütlesin: „Anna mulle veel seda vett.”

Jumal vastas: „Sa vajad seda üksnes ühe tilga.”

Sellest hetkest kuni tänase päevani, alati kui ma mõtlen sellele momendile, tunnen sama puhastavat väge. See valgub piki mu selga ja kustutab mu janu.

Paljud loevad Piiblist ainult töotusi, aga nad ei loe kogu Piiblit. Paar aastat tagasi hakkasin ära märkima kõiki Jeesuse öeldud salme. Siis ma küsisin Issandalt: „Kas ma elan selle järgi?”

Märkisin ära nii kerged kui rasked salmid. Meil on tavaks valida kerged salmid ja mööduda rasketest, kuid me vajame mõlemaid. Küsisin Issandalt: „Kas ma olen tõeline jünger või olen sinu religioosne järgija? Kas ma otsin sinu tegude muuseumi või seda jõuallikat, kes sina oled? Issand, kas ma elan selle järgi? Kui ei, siis mis mul puudub?”

Ma ei küsi selliseid küsimusi: „Issand, millal on see salm ilmunud Piiblis?” Ma luban Jumala sõnal uurida oma südant. Kõik vana tuleb uue eest eemaldada.

Aastal 1970 nägin olulise nägemuse. Olin lugenud Piiblist Jesaja 59. peatükki.

Sulgesin Piibli ja heitsin magama. Ärkasin öösel ja nägin pimedusest varjutatud linna. Pimedusest astus välja inimesi gruppide kaupa. Koht oli täiesti tühi ja kõik hea oli hävinenud. See oli kohutav.

Püha Vaim hakkas minust välja voolama. Tundsin, kuidas Jumala vägi nagu elektri-vool suundub minust välja ja paljud said usklikuks. Ärganult avasin juhuslikult esimest korda Piiblist Jesaja 60. peatüki. See on prohvetearing lõpuaegade kohta: „*Tõuse, paista, sest sinu valgus tuleb ja Issanda auhiilgus koidab su kohal.*”

See on varsti tulemas maa peale ja ma tunnen seda juba lähenevat. Kui kirkus langeb, võib seda kogeda ja näha, see on nii konkreetne ja lausa käegakatsutav.

Palvetan, et me oleme sama näljased Jumala järgi nagu Paulus ütles: „Ma suundun eesmärgi poole, taevase kutsumise võiduhinna poole.” Aamen.

FRANCIS FRANGIPANE
TV7 saates „Üleloomulik”

↑ Pergamoni teater. Pilt: Bernard Gagnon.

Rooma sild Pergamonis. Pilt: Prioryman. →

↓ Traaja templi varemed Pergamonis. Pilt: Joel Meeker.

